

I. CON BÚP BÊ BẰNG SÁP

“Bà vú ơi, bà vú ơi,” một ngày nọ, Sophie chạy ùa vào phòng và cất tiếng gọi. “Bà nhanh tay mở gói bưu kiện bố gửi về từ Paris cho cháu với, cháu nghĩ đó là một con búp bê bằng sáp. Bố đã hứa với cháu như vậy.”

BÀ VÚ: Gói bưu kiện ở đâu hả cháu?

SOPHIE: Trong sảnh đợi ấy ạ. Bà đến ngay đi ạ, cháu xin bà đấy.

Bà vú bỏ công việc đang dở tay rồi theo Sophie đến sảnh đợi. Cái hòm gỗ màu trắng đã ở sẵn trên ghế, bà liền mở nó ra. Sophie trông thấy ngay mái tóc xoăn vàng của con búp bê bằng sáp xinh xắn, cô bé hét toáng lên sung sướng rồi toan đặt búp bê ngồi xuống - trong khi nó vẫn còn nằm trong giấy gói.

BÀ VÚ: Cẩn thận, đừng kéo nữa, nếu không cháu sẽ làm đổ vỡ mọi thứ mất.

Con búp bê lúc này vẫn đang được buộc chặt bởi sợi dây gói quà.

SOPHIE: Bà mở em ấy ra đi, bà tháo em ấy ngay đi ạ, bà nhanh tay giúp cháu để cháu còn chơi với em.

Thay vì gỡ bằng tay, bà vú dùng kéo cắt dây buộc, tháo lớp giấy gói, và thế là giờ đây Sophie có thể ôm lấy con búp bê xinh xắn nhất mà cô bé từng được thấy. Má nó ửng hồng với hai lúm đồng tiền, đôi mắt màu xanh da trời hấp háy, chiếc cổ, vùng ngực, những cánh tay bằng sáp ong trông mới mẫm mĩm, đáng yêu làm sao. Trang phục của búp bê rất giản dị: chiếc áo bằng vải mịn có đường viền chạy dọc, thắt lưng màu xanh da trời, phần váy được may từ vải sợi bông, còn đôi hia da có màu đen bóng loáng.

Sophie ôm hôn búp bê hơn hai chục lượt rồi vừa ôm búp bê trong tay vừa hát ca nhảy múa yêu đời. Anh họ Paul - khi đó năm tuổi và đang nghỉ lại nhà Sophie - cũng hòa theo tiếng reo mừng của cô bé.

“Anh Paul, anh lại xem, con búp bê mà bố gửi cho em xinh chưa này!” Sophie reo mừng.

PAUL: Cho anh xem với, để anh nhìn cho kĩ.

SOPHIE: Không được, anh làm hỏng em ấy mất.

PAUL: Anh hứa cẩn thận mà, anh sẽ trả lại em ngay.

Sophie đưa búp bê cho anh họ rồi dặn đi dặn lại rằng cậu phải chú ý, không được làm rơi búp bê. Paul xoay đi trở lại nhìn ngắm khắp lượt, sau đó vừa lắc đầu vừa trả búp bê cho cô em họ.

SOPHIE: Sao anh lại lắc đầu?

PAUL: Bởi vì con búp bê này chẳng cứng cáp chút nào, anh sợ em sẽ làm hỏng mất.

SOPHIE: Hừm! Anh yên tâm đi, em sẽ chăm sóc em ấy cẩn thận và không bao giờ làm hỏng. Em sẽ nhờ mẹ mời chị Camille và chị Madeleine đến ăn trưa với bọn mình để các chị được ngắm em búp bê xinh yêu này.

PAUL: Các bạn ấy sẽ phá búp bê của em mất.

SOPHIE: Không đâu, các chị ấy thân với em lắm. Đời nào các chị khiến em phiền lòng bằng việc làm hỏng em búp bê tội nghiệp này chứ.

Ngày hôm sau, Sophie chải tóc và thay đồ cho búp bê vì biết các bạn mình sắp đến. Trong lúc thay đồ và thấy búp bê có vẻ nhợt nhạt, cô bé tự nhủ: “Hình như em ấy lạnh hay sao ấy, chân cứ đông cứng lại. Mình sẽ cho em ấy ra ngoài nắng một lát để các anh chị thấy mình chăm búp bê kĩ thế nào, và lại, như vậy em ấy sẽ được sưởi ấm.”

Nghĩ rồi Sophie mang búp bê ra đặt dưới nắng, chỗ cửa sổ phòng khách.

“Sophie, con làm gì ở cửa sổ vậy?” Mẹ cô bé hỏi.

SOPHIE: Con muốn sưởi ấm cho búp bê mẹ à, em ấy lạnh lắm.

MẸ CÔ BÉ: Cẩn thận kéo cháy sập nhé con.

SOPHIE: Ôi không! Mẹ ơi, đâu có gì nguy hiểm đâu. Em búp bê này cứng như gỗ vậy.

MẸ CÔ BÉ: Nhưng sức nóng sẽ làm búp bê chảy nhão, mẹ báo trước rồi đấy nhé.

Sophie không muốn tin lời mẹ, cô bé đặt búp bê thật lâu ngoài trời, dưới ánh nắng chói chang. Bỗng, cô nghe thấy tiếng động cơ ô tô: các bạn cô đã đến. Cô chạy ngay đến chỗ các bạn, còn Paul thì đứng đợi trên bậc thềm. Lũ trẻ chạy vào phòng khách, ào ào tranh nhau nói chuyện. Dù rất nóng lòng muốn xem búp bê, các bạn nhỏ vẫn chào bà De Réan - mẹ của Sophie - trước, rồi mới tiến về phía Sophie - lúc này đang bế búp bê trên tay và nhìn nó với vẻ mặt rưng rờ.

MADELEINE vừa *quan sát búp bê* vừa nói: Con búp bê này bị mù rồi, nó không có mắt.

CAMILLE: Tiếc thật! Em ấy xinh vậy mà!

MADELEINE: Sao mà mù được nhỉ! Lẽ ra nó phải có mắt chứ.

Sophie chẳng nói chẳng rằng, cứ nhìn búp bê rồi khóc.

BÀ DE RÉAN: Mẹ dặn con thế nào hả Sophie, mẹ đã bảo là nếu con cứ khăng khăng đặt búp bê ngoài nắng thì kiểu gì cũng có chuyện mà. May là mặt mũi và cánh tay còn chưa bị cháy sập. Thôi nín đi, mẹ là bác sĩ lành nghề, có thể mẹ sẽ lấy lại được đôi mắt cho em ấy.

SOPHIE *vẫn chưa thôi khóc:* Chắc không được đâu mẹ ơi, chẳng thấy đôi mắt của em ấy đâu cả.

Bà De Réan vừa cười vừa nắm lấy con búp bê, lắc nhẹ. Có tiếng vật gì đó lăn trong đầu nó.

“Tiếng động mà con nghe thấy là của đôi mắt,” bà De Réan cất lời, “sáp xung quanh chảy ra khiến phần mắt bị rơi vào trong, nhưng mẹ sẽ giúp con lấy lại đôi mắt cho búp bê. Các con cởi đồ của em ấy ra, để mẹ đi chuẩn bị dụng cụ.”

Lập tức, Paul và các bạn nhỏ chạy lại cởi bỏ trang phục của búp bê. Sophie đã nín khóc, cô bé rất nóng lòng chờ xem chuyện gì sắp xảy ra.

Mẹ cô bé trở lại với chiếc kéo trên tay, bà tách rời phần khớp nối ở ngực búp bê. Khi đôi mắt búp bê rơi

xuống gối, bà liền dùng kẹp gấp chúng đặt lại đúng vị trí cũ. Phòng trường hợp chúng rơi ra lần nữa, bà lấy sáp từ trong chiếc xoong nhỏ phết lên phần đầu và mắt búp bê, đợi một lát cho sáp nguội, sau đó nối phần thân và đầu búp bê lại với nhau.

Các bạn nhỏ không چرا quây. Sophie có vẻ kinh hãi khi chứng kiến toàn bộ thao tác - cô bé sợ sẽ có chuyện không may xảy đến. Nhưng khi thấy em búp bê chấp và lại xinh xắn như lúc ban đầu, cô nhảy lên choàng vai mẹ rồi hôn bà cả chục lần.

“Cảm ơn mẹ, mẹ yêu của con,” Sophie thốt lên. “Con cảm ơn mẹ, lần sau chắc chắn con sẽ vâng lời mẹ.”

Lũ trẻ nhanh chóng mặc đồ cho búp bê rồi đặt nó ngồi trên chiếc ghế bành nhỏ xíu, sau đó đưa búp bê dạo chơi khắp chốn trong tiếng hát khải hoàn: “Mẹ muôn năm! Con hôn mẹ thật nhiều. Mẹ là số dzách! Mẹ chính là thiên thần lòng lành của chúng con.”

Con búp bê sau đó được chăm sóc và chiều chuộng suốt một thời gian rất dài, nhưng dần dà nó mất đi vẻ đáng yêu của mình. Sự thể thế này:

Một ngày nọ, Sophie nghĩ rằng có lẽ cô bé nên tắm rửa cho búp bê như người ta thường tắm cho trẻ con, thế là cô lấy nước, miếng bọt biển, xà phòng và bắt đầu rửa

ráy cho búp bê. Cô lau chùi giỏi đến mức toàn bộ màu sắc bị tẩy sạch, má và môi của búp bê nhợt nhạt như người bệnh, và những sắc màu mãi mãi biến mất. Sophie thì khóc, còn búp bê cứ mãi trắng nhợt.

Ngày khác, Sophie nghĩ rằng phải uốn tóc cho búp bê, thế là cô quấn lò cho mái tóc. Cô còn dùng bàn ủi để tóc thêm xoắn. Khi tháo lò, tóc búp bê dính bết. Sức nóng của bàn ủi đã làm cháy tóc, khiến đầu búp bê trụi nhẵn. Sophie thì khóc, còn búp bê cứ hói mãi.

Một hôm khác nữa, với vai trò là người bảo ban chính, Sophie muốn huấn luyện búp bê trở nên rắn rỏi, khỏe mạnh. Cô bé cột cánh tay búp bê lại rồi treo nó lên bằng một sợi dây, nhưng vì buộc không chặt nên búp bê rơi xuống đất rồi vỡ mất. Mẹ cô bé thử nối lại, cơ mà nhiều phần bị vỡ quá nên bà buộc phải đốt cho sáp chảy thật nhiều, khiến cánh tay ấy ngắn hẳn so với cánh tay còn lại. Sophie thì khóc, còn tay búp bê mãi cụt ngắn.

Đến một ngày nọ, Sophie cho rằng ngâm chân rất có lợi cho búp bê vì người lớn vẫn thường làm vậy. Cô bé rót nước nóng vào một cái xô bé xíu, sau đó nhúng chân búp bê xuống. Khi kéo lên, chân búp bê chảy nhão, dính bết vào xô nước. Sophie thì khóc, còn búp bê mãi mất đi đôi chân.

castelle

Từ khi tất cả những bất hạnh này ập đến, Sophie chẳng yêu búp bê sáp nữa. Lúc này trông nó thật xấu xí, đám bạn cứ chọc cô bé mãi về chuyện đó. Cho đến một ngày, vì muốn dạy búp bê cách leo trèo nên Sophie đặt nó ngồi vắt vẻo trên một cành cây. Thế rồi, do không trụ vững, búp bê rơi xuống. Đầu nó va vào cục đá, vỡ toang thành trăm mảnh. Sophie giờ không khóc nữa, cô mời mấy cô bạn thân đến chôn cất cho con búp bê yêu quý.

II. LỄ TANG

Một buổi sáng nọ, Camille và Madeleine đến dự tang lễ của búp bê, trông các bạn nhỏ ngập tràn vui sướng. Sophie và Paul thì kém vui hơn.

SOPHIE: Các chị nhanh lên. Hai anh em em đang đợi các chị để cùng chuẩn bị hòm cho búp bê đây.

CAMILLE: Tụi mình đặt em ấy vào đâu?

SOPHIE: Em có một hộp đồ chơi cũ, bà vú đã bọc nó lại bằng vải mịn màu hồng xinh lắm, các chị đến đây mà xem.

Lũ trẻ chạy ngay đến chỗ bà De Réan đúng lúc bà vú làm xong chiếc gối và nệm để xếp vào hòm. Ai cũng thích thú với chiếc hòm đáng yêu. Các bạn nhỏ đặt búp bê vào, và để che chắn phần đầu vỡ vụn, đôi chân